† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Abban az időben:

Péter odament Jézushoz, és megkérdezte: „Uram, ha testvérem vétkezik ellenem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hétszer?” Jézus így felelt: „Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer!

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király el akart számolni szolgáival. Amikor elkezdte, odahozták egyik adósát, aki tízezer talentummal tartozott. Mivel nem volt miből megfizetnie, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyermekeit, és mindenét, amije csak van, és így törlessze adósságát. De a szolga leborult előtte és úgy kérlelte: Légy türelmes irántam, mindent megfizetek! Az úr szíve megesett a szolgán: szabadon bocsátotta őt, sőt még az adósságát is elengedte.

A szolga kiment, és találkozott egyik szolgatársával, aki neki száz dénárral tartozott. Elkapta és fojtogatni kezdte: »Add meg, amivel tartozol!« Szolgatársa térdre hullott előtte és kérlelte: Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!« De ő nem engedett, hanem ment és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását.

Szolgatársai látták a történteket. Elmentek és elbeszélték uruknak. Az úr akkor magához hívatta őt, és így szólt hozzá: »Te gonosz szolga! Amikor kérleltél, én minden tartozásodat elengedtem neked. Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, mint ahogy én megkönyörültem rajtad?« És az úr nagy haraggal átadta őt az őröknek, míg meg nem fizet mindent, amivel tartozik.

Az én mennyei Atyám is így tesz veletek, ha tiszta szívből meg nem bocsát mindegyiktek a testvérének.”

Mt 18,21-35

Kedves Testvérek!

A mai történetben Szent Péter apostol - egyébként a lehető legjobb szándékkal - rosszul saccol meg egy számot. Kiderül, hogy a hét alkalom kevés. Pedig minden emberi elváráson és a józan észen is túlmutat már a hetes szám is.

Jézus kijavítja Pétert - és a hetvenszer hétszer nem konkrét számot jelöl, nem mennyiségi, hanem minőségi változást. Vagyis azt, hogy ne sokszor csinálj valamit, hanem az egész életedet hassa át. Ha például arról beszélünk, hogy éljünk egészségesen, akkor az nem olyan, hogy beírom a naptáramba, hogy minden reggel fél héttől kilencig egészségesen élek, meg még kedden és csütörtökön este egy-egy órát. Ami lehet, hogy sok, de nem elég. Ha egészségesen akarok élni, akkor minden egyes percem így kell teljen, akkor ez egy életszemlélet, ami a teljességem igényli. Akárcsak a Mennyek Országa, amiről a példabeszéd szól. Isten Országába nem lehet levelező tagozaton bekerülni, ahogy olyan sincs, hogy az étkezések kivételével vegetáriánus vagyok.

Persze nem könnyű a megbocsátás, eseti szinten sem, nemhogy életvitelszerűen. És a megbocsátás nem is azt jelenti, hogy semminek nincs következménye. Az idő szűkössége miatt

most csak azt nézzük meg, hogy nekünk magunknak jó, ha meg tudunk bocsátani a másiknak, nekünk lesz tőle jobb és könnyebb. Ehhez három mókás történet lesz a segítségünkre. Mindhárom azt illusztrálja, hogy a Mennyek Országába csak a teljességünkkel tudunk bejutni, és ehhez a megbocsátás igencsak jól jön.

Most kérem, hogy mindenki gondoljon egy olyan sérelemre, amit nem tudott megbocsátani, amit régóta dédelget…. Akinek nincs ilyen, szóljon, adok szívesen, és gondolom, jó páran tudunk kölcsönözni ilyesmit.

Olyan is lehet, amit magadnak nem bocsátottál meg.

Ha megvan, akkor nézzük az első történetet.

Skótok söröznek békésen egy kocsmában. Beront egy pisztolyos rabló, elkiáltja magát, hogy Pénzt, vagy életet! A jámbor skótok ijedten előveszik a pénztárcájukat. Az egyikük kivesz belőle egy bankjegyet, odaadja a mellette ülőnek, és így szól: Te McGregor! Én most megadom azt az öt fontot, amivel egy hete tartozom.

Ez a skót felismerte azt, hogy nem ő az igazi tulajdonos. A náluk erősebb minden pénzt elvisz. Ha nehezen megy a megbocsátás, akkor tudatosítsam magamban, hogy Isten az igazi tulajdonos. Az adósság is az övé. Ahogy meg lehet vásárolni egy jelzáloggal terhelt ingatlant, vagy egy olyan céget, aminek tartozása van, így vagyunk mindannyian, tartozásainkkal együtt Isten tulajdonai. Ő az igazi tulajdonos, erre emlékeztet minket az arborétum is, amely az Édenkertet igyekszik felidézni: az Isten képére teremtett ember az Isten képviselője, a természet, a bolygó működtetője, de nem tulajdonosa. Ha ránézel az arborétumunkra, vagy a bakonybél környéki erdőkben jársz, jusson eszedbe: Isten a valódi tulajdonos. Te is teljességgel az övé vagy, azzal a vétkeddel is, amit nem tudsz magadnak megbocsátani, és az embertársad is az Övé, azzal a vétkével, amit te felrósz neki.

Pál apostol, mikor Filemonhoz ír, annak szökött rabszolgákáról, aki közben keresztény lett, így fogalmaz: Ha pedig valamivel megbántott vagy tartozik, azt nekem számítsd fel! Én, Pál, saját kezemmel írom ezt: Megadom neked!

Amit felrósz magadnak vagy a másiknak: Írd Isten számlájához! Isten a tulajdonosod, neked és a másiknak is, teljes mértékben.

Nézzük akkor a második történetet. Woody Allennek van egy kedves mondása: Szeretem ezt az órát. Apám a halálos ágyán adta el nekem.

Ugye érezzük, hogy mennyire abszurd ez a történet? A haldokló már jobban tenné, ha azzal foglalkozna, hogy hova kerül. A másiknak a tartozásával, adósságával foglalkozni az olyan, mint a halálos ágyon üzletelni. Nekünk, kereszténynek már nem ez a dolgunk. Ez is benne van abban, hogy meg vagyunk keresztelve: meghalunk a világnak, és új életre támadunk fel. A süllyedő Titanicról menekülve sem kezdjük el firtatni, hogy a mellettünk lévő még jön nekünk egy vacsora árával. A teljességünket igényli, hogy kijussunk az életre.

A harmadik történet a Szegeden tartott két kutyámról szól. Alapvetően jól elvoltak egymással, mindkettő befogadott jószág volt, örültek, hogy biztonságban és szeretetben élhetnek. De hát a kutya akkor is irigy, ha jól érzi magát. Egyszer kaptak egy-egy kis játéklabdát. A nagyobbik mindkettőt lenyúlta, egy volt a szájában, egyre meg a lábát tette. Így egyikkel se tudott játszani. Amikor a másik adóssága, bűne lefoglal, akkor olyan vagyok, mint az a kutya, amelyik mindkét

labdát akarja, és így egyikkel sem tud játszani. Mint a példázatban szereplő gonosz szolga. Mehetett volna haza a feleségéhez és a családjához, örvendezhetett volna, hogy megúszták, együtt vannak, szabadok - ő pedig egy piti tartozásba ragadt inkább bele. Hát nem többet ér, ha a Szabadító Isten van az életem középpontjában, mint az, ha a saját egykori bűnöm vagy elszenvedett sérelmem?

Ha a másik adóssága körül pörgök, az meggátolja, hogy szabad legyek arra, hogy Istent szolgáljam. Krisztus még a kereszten is szabad volt, tudott bűnbocsánatért imádkozni.

Összefoglalva tehát: Isten tulajdonába tartozom, bűneimmel együtt, ahogy az ellenem vétő is, Isten a tulajdonosunk, vétkeinkkel együtt, tokkal-vonóval. Hogy az igazi célunk felé tudjunk tartani, nem üzleteltünk a halálos ágyunkon. Nem érünk rá ennek a világnak a logikája szerint működni. Végül pedig a teljes és boldog élet elől veszi el az energiát, ha a másik vétke határozza meg, hogy mit teszek és mit nem.

Így mehetünk tovább, kedves Testvérek, a Szent Péter által javasolt hetes számnál, így épülhet be a megbocsátás az életünkbe.

Legyen áldott ez az utunk. Ámen.